

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pe calea progresului

Anul 1964 a fost un an de noi succese în dezvoltarea patriei noastre. Planul producției industriale globale a fost depășit cu peste 2 la sută, realizându-se o producție cu 14 la sută mai mare decât în anul 1963. Industria grea care stă la baza dezvoltării economiei, a fost mereu în frunte. Astfel, comparativ cu anul 1963 producția industriei chimice și a industriei energiei electrice și termice a sporit cu 23 la sută, a industriei construcțiilor de mașini și prelucrării metalelor cu aproape 18 la sută, etc. S-au construit și s-au dat în producție noi obiective industriale, întreprinderi dotate cu tehnică modernă. S-au introdus în fabricație noi tipuri de mașini și utilaje, la nivelul tehnicii mondiale. Au intrat în funcțiune noi agregate în centralele electrice, cu o putere instalată de 600 megawați, adică mai mare decât întreaga putere din România de dinainte de război. Lucrările de la hidrocentrala de pe Argeș sînt avansate și s-a deschis marele șantier al hidrocentralei de la Porțile de Fier (pe Dunăre), pe care o construim în colaborare cu R.S.F. Jugoslavia. S-a mărit producția, s-au lărgit sortimentele și s-a îmbunătățit calitatea produselor în industria ușoară și alimentară.

Toate ramurile agriculturii s-au dezvoltat cu succes. Producția agricolă medie din perioada 1960—1964 a fost cu 12 la sută mai mare decât media anilor 1955—1959. Astfel s-a asigurat hrana oamenilor muncii, în condițiile creșterii consumului și a populației, s-a aprovizionat industria cu materiile prime necesare și am avut și disponibilități pentru export.

Progresul economiei naționale s-a răsfriț în creșterea venitului național și a nivelului de trai al poporului. Vânzările de mărfuri cu amănuntul prin comerțul socialist au fost în anul 1964 de 4,4 ori mai mari decât în anul 1950. S-au luat măsuri pentru sporirea salariilor, dezvoltarea științei, artei și culturii, lărgirea rețelei de învățămînt și sănătate și construirea de noi locuințe.

Toate aceste realizări — și altele — au constituit o bază puternică pentru noul an, 1965, ultimul an al planului șesenal (1960—1965). Planul pe anul 1965 prevede continuarea ritmurilor înalte de dezvoltare a industriei. Producția industrială va fi cu 13 la sută mai mare decât în anul trecut.

Vor fi astfel depășite prevederile planului șesenal, întrucît în ultimul an (1965) producția industrială va fi nu de

2,1 ori — cum se prevăzuse — ci de 2,25 ori mai mare decît producția din 1959. Creșteri mai mari vor fi în industria grea (sporul în 1965 — față de 1964 — de peste 29 la sută în industria energiei electrice și termice, de aproape 24 la sută în industria chimică, de peste 13 la sută în industria construcțiilor de mașini). Producția bunurilor de consum va crește în industria ușoară cu 12,5 la sută și în industria alimentară cu peste 11 la sută.

Agricultura va continua să se dezvolte intensiv și multilateral prin intensificarea mecanizării și chimizării, prin lucrări de hidroameliorații, extinderea suprafețelor irigate și prin dezvoltarea sectorului zootehnic. În 1965 agricultura va dispune de 81.500 tractoare fizice, mai mult de 66.000 semănători, 36.000 de combine pentru păioase și numeroase alte mașini agricole. Astfel se va asigura în gospodăriile agricole de stat mecanizarea lucrărilor la culturile de bază, iar în cooperativele agricole de producție se va realiza mecanizarea în proporție de aproximativ 90 la sută la arat, 100 la sută la semănatul păioaselor și 75 la sută la recoltatul păioaselor. Se va produce o cantitate de îngrășăminte minerale de peste cinci ori mai mare decît în 1959. Se vor continua și se vor termina în linii mari lucrările de îndiguiri și desecări din lunca Dunării. Prin înzestrarea tehnică materială a agriculturii, prin promovarea largă a metodelor științifice și a experienței avansate din unitățile fruntașe, prin cointeresarea materială a țăranilor asociați în cooperative agricole de producție, se vor obține rezultate tot mai bune în producția agricolă și țăranii muncitori vor avea venituri tot mai mari.

Progresele economice asigură creșterea venitului național și a nivelului de trai al populației. În 1965 veniturile bănești ale oamenilor muncii vor fi cu aproape 9 miliarde lei mai mari decît în 1964. Se va continua aplicarea măsurilor pentru ridicarea salariilor. Se vor da în folosință încă 53.000 de apartamente. Se vor construi noi unități social-culturale, comerciale și de deservire. Peste 22 miliarde lei, adică de 1,8 ori mai mult decît în anul 1959, sînt destinate dezvoltării învățămîntului, culturii și științei, ocrotirii sănătății și altor acțiuni social-culturale. Volumul vânzărilor de mărfuri prin comerțul socialist va spori cu 11 la sută.

Făcînd bilanțul realizărilor din anul trecut și privind spre perspectivele anului 1965, poporul nostru este convins că în anul acesta va dobîndi noi victorii în munca pentru înflorirea și propășirea pa-

(Continuare în pag. 2)

Despre iubire și pace

Mintuitorul nostru Iisus Hristos, adresîndu-se ucenicilor Săi prin cuvintele: „Poruncă nouă vă dau, ca să vă iubiți unul pe altul” și „Din aceasta vor cunoaște toți, că-Mi sinteți ucenici, de veți avea dragoste între voi” (Ioan 13, 34—35), a definit creștinismul, ca religia comuniunii prin iubire. Dumnezeu fiind iubire (I Ioan 4, 8), atunci și cei ce intră cu El în legătură nu pot fi animați decît de iubire.

Pildă de iubire creștină este aceea a Samaritanului milostiv, care l-a îngrijit și ajutat pe cel lovit de tilhari.

Iubirea lui a fost sinceră și dezinteresată fiindcă nu l-a întrebat pe cel căzut cine-i, unde merge, ce gîndește și ce crede. La fel și relațiile dintre noi trebuie să fie determinate numai de o dragoste fierbinte și susținută, însăși ființa noastră fiind expresia iubirii divine. Acest măreț act al iubirii care unește și identifică în simțire și vederi, nu trebuie să fie pur individual, adică numai de la persoană la persoană, ci trebuie să se înscrie în contextul vieții sociale, să fie spre folosul obșteșc.

Biserica creștină dintru început a învățat ca „fiecare să caute folosul altuia” (I Cor. 10, 24).

Sfinții Părinți, în frunte cu Sf. Ioan Gură de Aur și Sf. Vasile cel Mare, au luat atitudine categorică față de marile probleme sociale ale vremii, și cer rezolvarea lor în spiritul iubirii, dreptății și păcii.

Și-n vremea noastră Biserica sprijinește strădaniile poporului pentru viața cea nouă, pentru pace. Iubirea creștină este lucrătoare pretutindeni, unde e un suflet cu adevărat credincios. Grăitor este exemplul teologului Dr. Albert Schweitzer, care din dragoste de-a face bine și de-a ajuta pe semenii săi, pe lângă teologie, filozofie, a studiat și medicina, ca apoi în martie 1913 să meargă în Africa, la Lambarene unde cu banii săi proprii a înființat un spital și pînă astăzi ajută și vindecă pe africani care-l numesc „tatăl alb”.

Acțiunea stăruitoare în apărarea păcii a profesorului ceh Hromadka este o faptă a iubirii creștine, care îndeamnă la luptă în slujba păcii. Nu de mult premiul Nobel pentru Pace pe 1964 a fost decernat pastorului negru american Dr. Martin Luther King pentru că a luptat și luptă pentru drepturile celor de culoare.

Acestea sînt doar cîteva din exemplele grăitoare din care putem vedea strădania creștinilor de-a promova viața obștească și de-a ajuta la destinderea internațională. Dacă pe vremea Sf. Părinți în chestiunile sociale se luau poziții mai mult individuale, în vremea noastră sînt organizații creștine, care militează activ pentru promovarea păcii și destindere internațională.

Astfel, Conferința Creștină pentru Pace de la Praga exprimă voința de mai bine a milioane

(Continuare în pag. 2)

Pe calea progresului

(Continuare din pag. 1)

trierii noastre scumpe. Pentru aceste victorii, pentru viitorul luminos ce stă în fața patriei noastre, oamenii muncii din toate domeniile de activitate își consacră întreaga capacitate creatoare, întreaga putere de muncă, punând astfel, prin îndeplinirea și depășirea planului șesenal, o bază solidă noului plan cincinal (1966—1970). Patria noastră devine zi de zi, an de an, tot mai bogată, mai puternică și mai frumoasă.

Mergînd cu pași repezi pe calea progresului multilateral, economic și cultural, poporul nostru promovează pe plan extern o politică de pace, bazată pe principiile coexistenței pașnice. Se vor intensifica relațiile comerciale și culturale cu țările socialiste și cu alte țări, independent de orînduirea lor socială. Avem relații comerciale cu peste 100 de țări, produsele industriale reprezentînd circa patru cincimi din exportul țării noastre. Se va continua participarea activă la toate inițiativele și acțiunile, care duc la dezarmare generală și totală, la interzicerea armelor atomice, la destindere internațională, la rezolvarea litigiilor internaționale prin tratative, la întărirea păcii și prieteniei între popoare. Datorită marilor progrese realizate într-un timp scurt și datorită politicii consecvente de pace a poporului nostru, țara noastră se bucură de un înalt prestigiu internațional.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre se bucură de însemnatele realizări ale poporului și de noile progrese ce se vor realiza și sprijinesc munca pentru înflorirea patriei și lupta pentru pace și progres în toată lumea.

T. R.

Bunătate și omenie

La începutul anului în curs toți oamenii de bine de pe toate meridianele Pământului au trimis un gând bun unui om plin de bunătate și de omenie, unui creștin adevărat, și anume doctorului Albert Schweitzer, care în 14 ianuarie a împlinit 90 de ani. Numele său a devenit cunoscut și datorită numeroaselor sale cărți din domenii variate, cât mai ales marii lucrări umanitare de la Lambarene și prețiosului său aport adus pe linia luptei pentru pace.

Albert Schweitzer s-a născut în 1875 în Alsacia. Studiază teologia și filozofia, avînd și vădite înclinații spre muzică, direcție în care desfășoară o activitate de organist de mare succes. Teolog și pastor, iubitor de Dumnezeu și de oameni, A. Schweitzer ajunge la concluzia că „bunătatea și omenia” este tot ce poate da omul mai bun pe lume. Așa se face că în ianuarie 1905, cînd a împlinit 30 de ani, se naște în el ideea și apoi hotărîrea de a-și consacra toată viața binelui obștesc.

În acest scop studiază și medicina, iar în 1913, la invitația unei asociații misionare din Paris, pleacă în Africa ecuatorială franceză împreună cu soția sa, care s-a instruit pentru a fi soră de caritate, cu gândul de a „vindeca și îngriji pe frații negri”.

Aici s-a stabilit în republica Gabon, în localitatea Lambarene de la marginea junglei, pe malul fluviului Ogove. „Lambarene — ne spune chiar el — se află ceva mai la sud de Ecuator. Clima ei este ca și în țările din emisfera sudică, adică este iarnă în vreme ce la noi este vară și invers. Iarna este secetoasă și ține de la sfîrșitul lui mai pînă la începutul lui octombrie, iar vara este anotimpul ploilor. În timpul ploilor temperatura medie se menține între 28—30

de grade, iar în cel secetos, iarna, între 22—30 de grade. Noaptea este aproape ca și ziua de cald. Din cauza căldurii și a umezelii europenii suportă greu această climă”.

Aici la Lambarene, înființează un spital pe cheltuiala sa, în primul rînd „pentru negrii din junglă”, cărora li se dăruiește cu toată priceperea și inima sa. Toate neajunsurile pe care le-a întâmpinat au pălit în fața mulțumirii „de a ști că pot lucra și pot oferi ajutorul necesar altor oameni”, transformînd în realitate — după cum el ne spune — „cuvintele lui Hristos: „Toți sîntem frați”.

Căci, tot după spusa lui, Iisus Domnul ne poruncește să săvîrșim binele fără nici un fel de limită, urmînd porunca dragostei ca cea mai mare poruncă; că omul aparține omului, din care pricină viața nu ne-o putem trăi numai pentru noi, ci totdeauna împreună cu viața din jurul nostru, ceea ce ne pretinde să fim oameni față de oameni. În orice împrejurare trebuie să avem „o atitudine de adevărată omenie”. „Cine a fost eliberat de durere — spune Dr. Schweitzer — are datoria să contribuie la eliberarea altora de dureri”. Trebuie să progresăm în bunătate, pentru că ea face să dispară neînțelegerile, neîncrederea și dușmăniile.

Prin bunătate omul influențează asupra inimii și gândirii semenilor lui. Este adevărat că cine se hotărăște pentru săvîrșirea binelui nu va avea totdeauna căi netede ci va întâmpina multe dificultăți, dar prin voință tare, alimentată de omenie, le va putea învinge. Lozinca de căpetenie a Dr. A. Schweitzer este *respectul față de viață*, din care motiv el militează intens pentru transformarea lăuntrică a omului, pentru îmbunătățirea lui morală, pentru că „omul cu adevărat moral respectă viața sub orice formă a ei”.

Despre iubire și pace

(Urmare din pag. 1)

de credincioși, care acționează ca zilele să fie tot mai senine și ca „pacea”, pe care ne-a dat-o Domnul, să rodească neconținut. O manifestare cu largi ecouri a Conferinței Creștine pentru Pace a fost ținerea la Praga între 28 iunie—3 iulie 1964, a celei de a doua Adunări Pancreștine pentru Pace, la care au participat peste 700 de delegați de variate confesiuni, din 52 țări. Adunarea Pancreștină a adresat mesaje Bisericilor și creștinilor de pretutindeni pentru a se angaja și mai deplin în lupta pentru pace, dezarmare generală și totală, pentru rezolvarea problemelor litigioase prin tratative, pentru eliberarea popoarelor coloniale, etc.

Asemenea strădăniilor pentru pace, dezarmare și coexistență pașnică depune și Consiliul Ecu-menic al Bisericilor. S-a remarcat că tot mai multe Biserici se alătură creștinilor militanți, convingîndu-se că adevărata cale a Domnului este „calea păcii”.

Fie ca Domnul nostru Iisus Hristos, „Prințul Păcii”, să dea ca „Pacea” să rodească în sufletele și inimile noastre, iar noi să ne bucurăm a fi „făcători de pace”.

Vasile Petrica

† Pr. Octavian Neamțu

În 25 noiembrie 1964 a încetat din viață părintele Octavian Neamțu, după o grea suferință.

Defuncțul s-a născut în comuna Armeni (raionul Sebeș) la 1 mai 1893, din familia învățătorului Nicolae Neamțu. A servit biserica peste 40 ani, ca preot paroh în parohiile Toplița și Bilbor pînă în anul 1963, cînd s-a pensionat, continuîndu-și activitatea și ca preot îmbisericit la parohiile din Toplița. A făcut parte dintre preoții reveniți la Biserica strămoșească, îndeplî-nindu-și cu mult zel, rivnă și conștiinciozitate misiunea preoțească.

Trupul celui adormit a fost așezat în biserica parohiei Toplița II, care s-a edificat sub păstoria sa. Inmormîntarea a avut loc în ziua de 27 noiembrie 1964. Prohodul a fost oficiat de un

Din această lozinică a sa a izvorit însă și o hotărîță condamnare a războiului, cel mai mare dușman al vieții. Războiul — spune el — a devenit ceva ce nu mai trebuie să fie, iar pacea este o necesitate urgentă. De aceea, „la o parte cu lipsa de omenie, la o parte cu armele atomice”.

Așa se face că A. Schweitzer primește, în 1954, Premiul Nobel pentru Pace, întreaga sumă pe care o aducea acest premiu fiind folosită pentru nevoile unei leprozerii, înființată de el pe lângă spitalul său din Lambarene.

Într-o declarație din 1957 chema la urgentarea întreruperii experiențelor atomice, arătînd că „încetarea experiențelor atomice vor fi zorii nădejzii de care biata noastră omenie are atîta nevoie”, zori care s-au și arătat prin semnarea Tratatului de la Moscova de interzicere a experiențelor atomice în cele trei medii.

Tot în acest sens, în 1958 a transmis din Lambarene, prin radiofuziunea norvegiană, trei discursuri celebre, în care arăta, printre altele, că „numai cei ce n-au văzut niciodată nașterea unui copil monstru numai cei care n-au fost martorii zbuciumului și plînsurilor mamei pot să afirme că în împrejurările date trebuie să ne asumăm riscul experiențelor atomice”, cerînd imperios ca marile puteri să renunțe și să distrugă armele atomice.

Dr. Albert Schweitzer este deci o mare personalitate a zilelor noastre, este un exemplu grăitor de savant care-și ridică cuvîntul său hotărît întru apărarea vieții, este un model viu de bunătate și omenie, de creștin adevărat, care, în numele dragostei lui Iisus Hristos, veghează încă și acum, la 90 de ani, desinteresat, la alinarea durerilor fraților săi de altă culoare de pe continentul african.

Gh. P.

sobor de preoți, sub conducerea P. S. Emilian Antal.

Prea Sînția Sa Emilian, în cuvîntarea rostită, a scos în evidență misiunea preoțească și virtuțile care au caracterizat pe adormitul în Domnul.

Au adus prinos de recunoștință și omagiu: P. C. Prot. Grigorie Chichernea în numele preoșimii din protopopiat, C. Pr. Gheorghe Stînea în numele preoților reveniți și a credincioșilor din parohia Bilbor, C. Pr. Ioan Crăciun din Toplița în numele parohienilor din Toplița.

Au fost prezenți și preoții romano-catolici: Birtoc Francisc din Toplița, Faigel Iosif din Hodoșa și pastorul bisericii reformate Kristov Gheorghe, care aduce omagiu din partea credincioșilor reformați din Toplița.

În glasul cîntărilor prohodului, putat pe umeri de colegii săi preoți, a fost așezat în mormînt la cimitirul bisericesc alături de soția sa, regretat fiind de toți cei ce l-au cunoscut și l-au iubit.

Participant

Maica Domnului

La praznicele Maicii Domnului, preavenerîndu-i viața, ne amintim mai cu osîrdie despre minunatul model al Fecioarei Maria.

Dacă prin Eva a intrat păcatul în lume, prin Maica Domnului a ieșit păcatul din lume și a venit harul în Iisus Hristos; prin Maica Domnului s-au deschis iarăși porțile cerului. Amin-tindu-ne de Eva și Maria, ne oprim puțin asupra femeii creștine, așa cum ne-o arată Sf. Scriptură.

Ea nu trebuie să fie: lingușitoare, căci poate aduce moartea; nebăgătoare de seamă la calea vieții, vicleană (Pilde 5, 3, 6; 6, 24); gălăgioasă-certăreață (Pilde 6, 24; 9, 13); desfrî-nată (23, 27); amară (Ecl. 7, 26); răutăcioasă (Ecl. 25, 15); limbută (Ecl. 25, 22); viciul limbii (Ecl. 26, 1); bețivă (Ecl. 26, 9).

Ea trebuie să fie bună (Pilde 18, 29); virtuoaasă (Pilde 31, 10); credincioasă soțului (Pilde 31, 11); harnică (Pilde 31, 13); gospodină (Pilde

Sfânta Taină a Pocăinții

Intr-o casă din Capernaum se strînsese mulțime mare încît s-a umplut casa, curtea și drumul.

Venise acolo Iisus, după ce prin multe binefaceri și minuni s-a făcut cunoscut. Era în primele săptămîni după începutul activității Sale de mîntuire a lumii.

De data aceasta erau de față farisei din Galileia, Iudeia și chiar de la Ierusalim. Veniseră să aștepte cine-i Iisus și ce face El.

Pe cînd vorbea Domnul celor din casă, deodată se aud bubuituri puternice deasupra casei. Niște oameni neputînd pătrunde pe ușă au făcut prin spargere o ușă la acoperișul casei și pe o targă au coborît un paralytic în fața Domnului, cum ai coborî un mort în groapă.

„In casă s-a produs o tăcere de mormint. Domnul alege acest moment și pentru prima dată face cunoscut tuturor, una din laturile menirii Sale pe pămînt.

Privind bolnavul, care se uita rugător la El, fără a rosti măcar un cuvînt, Domnul întrerupe tăcerea rostind cuvintele:

„Iartă-ți-se ție păcatele”. — Cînd au auzit aceste cuvinte — oamenii din casă se priveau nedumeriți, iar fariseii s-au tulburat zicîndu-și: „Acesta hulește, păcatele nu le poate ierta nimănui, decît numai Dumnezeu” (Mc. 2, 1—12).

Nici Moise și nici un alt prooroc n-a îndrăznit să ierte păcatele oamenilor. Da!, într-adevăr, fariseii gîndeau bine. Păcatele nu le poate ierta decît Dumnezeu.

Păcatul îl săvîrșește omul și-l poate ierta numai Dumnezeu.

Dar iertarea păcatelor nu este numai o lucrare a lui Dumnezeu, ci și a noastră. Dumnezeu iartă păcatele pe care le mărturisim și pentru care ne căim.

Necesitatea mărturisirii, ca o cale de împăcare a noastră cu Dumnezeu, este atestată de Sf. Scriptură îndată ce s-a ivit păcatul pe pămînt.

Cea dintîi mărturisire a cerut-o însuși Dumnezeu Tatăl, după căderea în păcat a lui Adam și Eva:

— „Unde ești Adame?, apoi a întrebat pe Eva: Ce ai făcut?” (Fac. 3, 9, 13). Deși ei au păcătuit amîndoi, Dumnezeu nu i-a întrebat odată pe amîndoi, ci pe fiecare în parte, arătînd astfel, că mărturisirea este personală și explicită.

De asemenea pe Cain l-a provocat Dumnezeu să-și mărturisească păcatul uciderii fratelui său: „Unde este fratele tău Avel?” (Fac. 4, 9).

31, 14); milostivă și grijulie pentru cei din casă, înțeleaptă în vorbă, veghetoare la propășirea casei, cu teamă de Dumnezeu (Pilde 31, 26, 27, 30); înțelegătoare (Ecl. 25, 11); smerită și vrednică (Ecl. 25, 25); plină de har, fără prihană (Ecl. 26, 1, 15, 16, 17).

Podoaba ei să fie fapta cea bună, să se instruiască, să nască prunci stăruind cu deplină înțelepciune în credință, în iubire și în sfințenie (I Tim. 2, 9, 11); să-și iubească soțul (I Petru 3, 1); lauda ei să fie omul cel tainic al inimii, al duhului blînd și liniștit (I Petru 3, 4).

Așa grăiește Sf. Scriptură despre femeie. Mîntuitorul însuși a cinstit-o și a binecuvîntat viața și menirea ei de soție și mamă.

În Ţara noastră se dă o mare importanță femeilor și copiilor. Femeile sînt chemate mai cu tărie să-și dea neprecupețitul sprijin făuririi vieții mai fericite și mai luminoase a poporului.

Femeile credincioase creștine, cu virtutea care trebuie să le caracterizeze, pot și trebuie să fie alături de strădaniile celor mulți pentru fericirea familiilor lor și a întregului popor, viața Maicii Domnului servind pentru dînsese un exemplu însuflețitor la virtute, la muncă, pace și dăruire de sine pentru binele tuturor.

Prot. Avram Petric

Nu știa Dumnezeu ce au făcut Adam și Eva, precum și Cain? Cel ce a înzestrat pe om cu ochi și urechi, cu facultatea de a ști, nu vede, nu aude, nu știe oare tot?

Atunci de ce i-a mai întrebat ce au făcut? Pentru a arăta că o greșală săvîrșită trebuiește și mărturisită. Dar Dumnezeu n-a cerut mărturisire numai celor dintîi oameni, ci prin legea lui Moise cere tuturor celor ce cred, să se mărturisească.

Cînd cineva se face vinovat, zice la Levitic (5, 5) și de un singur păcat să se mărturisească.

Este adevărat că în V. T. mărturisirea se făcea direct lui Dumnezeu și aceasta pentru că preoția V. T. nu era Taină și nu avea putere de a ierta păcatele, cu toate acestea, celor mai aleși fii ai V. T. li s-a cerut mărturisire nu directă ci prin prooroc.

Așa de pildă cînd proorocul David a greșit, Domnul nu l-a muștrat direct ci a trimis la el un alt prooroc, pe Natan, deci, proorocul vine la prooroc, ca în fața lui să se mărturisească.

David n-a fost fățarnic și nu și-a ascuns păcatul, ci l-a mărturisit în fața omului trimis de Dumnezeu. Iar Dumnezeu l-a iertat nu direct ci tot prin prooroc, care i-a zis: „Dumnezeu a ridicat păcatul tău” (2 Imp. 2, și Ps. 31).

Aron s-a mărturisit înaintea lui Moise zicînd: „Nu se cade să purtăm pedeapsa păcatului pe care l-am făcut ca niște nechibzuți, și de care ne-am făcut vinovați! Și Moise s-a rugat lui Dumnezeu ca să fie iertați” (Num. 12, 11—13).

Proorocul Daniil mărturisește păcatele sale personale și pe ale poporului înaintea Domnului (Daniil 9, 20).

În N. T. Ioan Botezătorul cere celor ce vin la botez să-și mărturisească păcatele (Mt. 3, 6; Marcu 1, 15).

Toți aceștia au cerut mărturisire dar n-au dat iertare de la sine.

Singur Iisus Hristos are putere să ierte păcatele (Mt. 1, 21). El iartă pe femeia păcătoasă (In. 8, 11), pe slăbănog (Mt. 9, 3), pe tilharul de pe cruce (Lc. 23, 40) și pe alții. Și puterea aceasta a lăsat-o Bisericii sub formă de Sf. Taină.

Cînd a așezat-o?

Mai întîi a anunțat-o atunci cînd a spus lui Petru, și pe urmă la toți Apostolii: „Și vă voi da vouă cheile împărăției cerurilor ca să legați și să dezlegați păcatele oamenilor” (Mt. 16, 19 și 18, 18).

Iar după Învierea Sa din morți, cînd s-a arătat ucenicilor le-a zis: „Precum m-a trimis pe mine Tatăl și eu vă trimit pe voi, și suflînd peste ei a zis: luați Duh Sfînt, cărora veți ierta păcatele, se vor ierta și cărora le veți ținea, vor fi ținute” (In. 20, 21).

Dacă Mîntuitorul n-a dus cu sine în cer mîloacele cu care cei ce cred se pot mîntui, apoi nici apostolii nu le-au dus cu ei cînd au părăsit această lume, ci le-au lăsat episcopilor și preoților, ca prin rugăciunile și Tainele săvîrșite de ei să se poată mîntui cît mai mulți.

Mărturisirea păcatelor este o Taină Sfîntă, pe care Biserica ortodoxă o practică de la întemeierea ei și o socotește ca un mijloc de adîncire a credinței și de mîntuire.

Niciodată creștinul nu este atît de frumos și de drag lui Dumnezeu, ca atunci cînd înaintea unui duhovnic își mărturisește păcatele, se căiește și începe o viață nouă.

Ce condiții trebuie să îndeplinească o spovedanie ca să fie folositoare?

1. Să se săvîrșească acest act din voință proprie și cu convingerea că Dumnezeu iartă păcatele ce se mărturisează.

2. La mărturisire să se dezbrace fățărnia și nimănui să nu spună că n-are păcat. Mîntuitorul a așezat această Taină pentru iertarea păcatelor și nu pentru a lua la cunoștință prin preot ce

fel de vrednicii sau sfințenii are cineva.

Cine crede că n-are păcat să nu se mărturisească, dar nici să nu se cuminece, căci aceste Sf. Taine s-au așezat pentru păcătoși și nu pentru cei ce se socotesc pe sine drepti.

3. Nu căuta să înfățișezi păcatul cu scuze, arată-te la mărturisire așa cum ești de fapt și nu cum ai vrea să apari în fața altora: Păcatul nu are frumusețe și dacă pe om, adică pe preot, îl poți minți, pe Dumnezeu nu-l poți. Ori nu preotul iartă, el numai se roagă pentru iertarea păcatelor, cum s-a rugat Natan pentru David, Apostolii și toți sfinții pentru cei ce s-au dus la ei.

4. Nu arunca vina pe altul spunînd să din cauza lui ai păcătuit, căci așa s-au mărturisit cei dintîi oameni: „Eva m-a îndemnat” a zis Adam, „șarpele m-a ispătit” a zis Eva. Nu ascunde păcatul, și nu minți cum a făcut Cain, și nu-ți fie rușine de nici un păcat a-l mărturisi, căci este mai mare lucru să-l faci decît să-l spui.

5. Nu mărturisi numai păcatele trupești pe care le pot ști și alții, adică — furt, desfrîinare, beție, etc. Mărturisește și bolile voinței, respective păcatele sufletești, cum sînt: — mîndria, ura, invidia, dorința de răzbunare, clevetirea, deznădejdea ș. a.

Curăță întîi partea dinăuntru a paharului și blidului, ca să se curățe și cele din afară (Mt. 23, 6).

Înainte de spovedanie controlează-ți conștiința, ca să te poți mărturisi ca David proorocul, ca vameșul, ca fiul pierdut, sau ca Sf. Ap. Petru, care și-au recunoscut și s-au căit pentru păcatele lor.

Apropie-te de această Taină cu credința tătălui din Evanghelie, care s-a dus la Mîntuitorul suspinînd și zicînd: „Cred Doamne”, — iartă și șterge păcatele mele! Iartă-mă!

Cu pocăința proorocului David, cu aceea a fiului pierdut și cu smerenia vameșului, din toată inima strigă către Domnul: „Greșit-am Doamne în multe! — greșit-am ca om, dar Tu ca un Dumnezeu curățește-mă și iartă-mă”, și El se va milostivi spre tine și te va primi la masa Lui cea sfîntă (la Sf. Impărtașanie), și vei cîna cu El și El cu tine.

Pr. T. Radu

De la păcat la virtute

Adam și Eva trăiau în rai într-o legătură directă cu Dumnezeu. Ca o verificare a iubirii față de Dumnezeu și ca o încercare a ascultării sale, „ca mijloc de întărire a acelei determinări morale libere”, s-a dat porunca aceea care oprea pe primii oameni să mînce din pomul cunoștinței binelui și a răului. Ingăduitoare probă a tăriei lor morale! Dar iată, ispititorul în chip de șarpe își strecoară silueta oscilatorie — ca și sufletele nestatornice — și cu vorbe de ispită îndeamnă pe cei ce nu cunoșteau încă păcatul. Să cunoască binele și răul, iată o dorință puternică ce-și făcu loc în cuibul sufletesc al femeii. Și ea mușcă din fruct, îndemnînd și pe Adam. Ce prăbușire morală, ce alunecare iremediabilă! Era diavolul care acționase și care clătinase din resorturi tot echilibrul moral al omului. „Orice bine, pace, ordine, nevinovăție și ascultare deveniră urite pentru spiritele neascultătoare (aruncate în tartar) și ele încercau să le distrugă și prin oameni, care se desfătau de fericirea vieții raiului pe pămînt”.

Confruntarea cu Dumnezeu, după păcat, stîrnește sentimentul conștiinței îărădelegii săvîrșite și minciuna își face loc pentru a ascunde fapta. Fuga din fața răspunderii marchează cu prisosință alt păcat ce s-a desprins din neascultare. Pedeapsa vine ca un act reparator și de restabilire a stării fericite din raiul tulburat pentru o clipă de slăbiciunea perechii edenice. Alungarea și degradarea din starea de fericire în lut vremelnic, supus durerilor și morții cu blestemarea șarpelui, încheie acest capitol. Dar

(Continuare în pag. 4)

De la păcat la virtute

(Urmare din pag. 3)

Dumnezeu promite din marea Sa iubire că va trimite un Izbăvitor, care va zdrobi capul șarpeului și ne va restabili în putința de a recuștiga raiul pierdut. Cât de minunată a fost viața celei dintii perechi înainte de cădere! Era pace și fericire, „stare de desăvârșire, întru care nu era nici o tensiune... Nici măcar urmărirea și dorirea binelui nu tulbura pacea și fericirea aceasta... O ordine morală perfectă” (Pr. L. Stan) stăpinea pretutindeni. Revenirea la starea inițială, a fericirii edenice, presupunea restabilirea noastră în starea paradisiacă.

Dar revenirea la forma inițială n-a mai fost posibilă. Doar prin jertfa cea mare am cîștigat din nou posibilitatea ajungerii după moarte în raiul fericirii. Pentru aceasta e nevoie ca prin noi să străbată curentul de apă vie, care să ne facă un ins moral, înarmat cu toate darurile care pot să-i deschidă perspective pentru o altă viață. „Creștinismul urmărește formarea personalităților morale după cum însuși Mîntuitorul cere prin imperativul Său: „Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru desăvârșit este”.

Cel mai mare preț pentru răscumpărarea păcatului l-a plătit însuși Fiul lui Dumnezeu. El a adus iubirea între oameni și pacea pe pămînt (Luca 2, 14). Unde e iubire este și pace, unde este pace tronează Dumnezeu. „Pacea lui Dumnezeu, care covârșește toată mintea, va păzi inimile voastre și cugetele voastre în Hristos Iisus” (Fil. 4, 7).

Cu El începe o nouă epocă, cu El se văd din nou zorii unei fericiri eterne licărind sub strășina vieții.

Sfinta Cruce

În mijlocul Postului stă Duminica Crucii, cînd Biserica noastră aduce cinstire Sfintei Crucii a Domnului nostru Iisus Hristos, căci Crucea — după cuvîntul Sfîntului Apostol Pavel — „pentru noi cei ce ne mîntuim este puterea lui Dumnezeu” (I Cor. 1, 18).

Ea este „puterea lui Dumnezeu” pentru că prin Cruce Domnul nostru Iisus Hristos a omorît păcatul, a înlăturat vrăjmășia dintre noi, ne-a împăcat cu Dumnezeu-Tatăl și ne-a deschis porțile vieții veșnice, cu un cuvînt: prin cruce ne-a mîntuit. Crucea, care înainte de Hristos a fost semn de ocară, căci pe ea erau răstigniți tilharii cei mai mari, a devenit semnul mîntuirii, pentru că ea a fost sfințită cu sîngele ce a curs din trupul lui Hristos, ea a fost altarul pe care s-a jertfit Hristos pentru mîntuirea noastră. Ea este semnul legămîntului celui nou, legămînt de pace și viață în Iisus Hristos. De aceea ea e și semnul urmașilor lui Hristos, ucenicilor Lui pentru totdeauna. De aceea Sf. Ap. Pavel zice: „Mie să nu-mi fie a mă lăuda fără numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos” (Gal. 6, 14). La venirea a doua a Domnului, se va arăta pe cer „semnul Fiului Domnului”, adică semnul crucii (Mt. 24, 30). Cine privește Sf. Cruce vede pe ea răstignit pe Domnul Iisus și se pătrunde de o adîncă evlavie și cinstire. Cu brațele întinse pe Cruce, Domnul îmbrățișează toată lumea, cu trupul atîrnînd pe Cruce, El leagă cerul cu pămîntul. La picioarele Crucii Lui găsim pacea, bucuria, mîntuirea.

Sfînta Cruce a fost prevestită în felurite chipuri încă din Vechiul Testament. Astfel, în mijlocul grădinii Eden, era sădit „pomul vieții”, ale cărui roade cel ce le mîncă trăia în veci (Gen. 2, 9; 3, 22). Acest pom preînchipuie Sf. Cruce: Ea este pomul, care poartă pe Iisus Hristos ca pe un fruct, din care toți cei ce se împărtășesc primesc viață veșnică. Moisi cînd a trecut pe evrei prin Marea Roșie la început a

Iisus a vorbit despre nevoia egalității și iubirii în lumea exploatării, robiei și urii de atunci. Raportul de egalitate include și un raport de dreptate, izvorit din spiritul de justiție, la care oamenii sînt îndreptății cu toții în mod egal. În locul formulelor „homo homini lupus” și „bellum omnium contra omnes”, conceptul juridic al egalității și dreptății înveșmîntază pînă în cele mai mici cute ale sale principiul divin, necunoscut înainte de Hristos: „iubirea deaproapelei ca pe tine însuși!”

Împărăția lui Dumnezeu — invocată mereu în rugăciunea „Tatăl nostru” — nu înseamnă altceva decît domnia dreptății, a adevărului, a păcii și a iubirii, năzuința cea mai aprigă a sufletului nostru, care justifică și valorifică existența omenească.

Ucenicii sînt „sarea pămîntului” și „lumina lumii” (Matei 5, 13—14), subliniind astfel menirea acestora de a face să lumineze lumina lui Hristos înaintea tuturor. Ca urmași ai acestora, preoții au dreptul și datoria de a conduce sulețele credincioase spre limanul mîntuirii. Ei trebuie să facă o pastorație, din care să străbată căldura iubirii pacificatoare și lumina Evangheliei sfinte. Luînd ca exemplu pe Iisus Hristos, preotul în toate ocaziile va putea turna peste inimile credincioșilor balsamul învățăturilor mîntuitoare. Și cultivînd virtutea în sufletele lor preotul poate începe și sprijini procesul de reechilibrare morală, de înnoire spirituală a lor.

Iar acel preot care urmează această cale își împlinește cu sirguintă chemarea sa de păstor de suflete pe cîmpiile înșorite ale unei vieți morale, din care să străbată: *iubirea, omenia, dreptatea și pacea!*

Pr. Mircea Munteanu

întins mîna înainte spre mare și marea s-a despărțit, de evreii au putut trece de partea cealaltă, după aceea a făcut semn cu mîna crucii, și apele mării s-au împreunat înecînd pe faraon și toată oastea lui (Eșire 14, 21—28). Tot așa prin Cruce, Iisus Hristos a nimicit puterea Celui rău, puterea diavolului, „faraonul cel duhovnicesc” și ne-a eliberat din țara păcatului, „țara robirii”, ne-a deschis calea spre Canaanul vieții veșnice. Toiagul (lemnul) pe care Moise, la porunca Domnului, l-a aruncat în apa amară (Mara) și aceasta s-a făcut apă dulce (Eșire 15, 23—25), cu care apoi a lovit stîncă Horebului și a țîșnit apă din ea (Eșire 17, 6), închipuie „lemnul Crucii” prin care Domnul nostru Iisus Hristos a înlăturat amărăciunea și sterpiciunea păcatului și ne-a dăruit apa cea vie a Duhului spre viață veșnică. Deasemenea stîlpul, pe care Moisi a pus șarpele de aramă, și toți cei ce priveau la el nu mureau de mușcătura șerpilor ci trăiau, închipuie Crucea pe care este întins Hristos, ca toți cei ce privesc la El să scape de moartea păcatului și să aibă viață veșnică (Numeri 21, 9; In. 3, 14).

Despre semnul Crucii e vorba și la Eșire 12, 13, cînd semnul acesta a izbăvit pe evreii din Egipt de moarte — și la Iezechiel 9, 4, unde e vorba de semnul făcut de prooroc pe frunțile celor din Ierusalim (despre care se amintește și în Apocalipsă 7, 2—3).

Iată prin cîte feluri ne vorbește Sfînta Scriptură despre Sfînta Cruce. În toate acestea Ea apare ca omorîre a păcatului și morții și dătătoare a vieții cei veșnice, prin darul lui Iisus Hristos. De aceea creștinii de la început au cinstit Sf. Cruce. Ei își făceau semnul crucii, în el simțind lucrarea puterii lui Dumnezeu spre mîntuire. Sub împăratul Constantin și mama lui, Elena, s-a săpat pe Golgota și s-au dezgropat cele trei cruci, dintre care Crucea Domnului a fost cunoscută după minunea ce s-a făcut prin ea. În toate sfintele cruci din Biserică, este darul Crucii Domnului, puterea dumnezeiască re-

vărsată prin jertfa lui Iisus Hristos. Cel ce cîstește Sf. Cruce cîstește pe Iisus Hristos. Hristos este Hristos cel răstignit, deci El este împreună cu Crucea, nu fără Cruce. Unde e Hristos e și Crucea Lui, unde e Crucea e și Hristos.

Dar cinstirea Sfintei Crucii nu se face numai prin sfintele slujbe și prin facerea semnului crucii, ci și prin răstignirea noastră față de păcat, ca să viem Domnului, și prin purtarea cu credință și dragoste a suferințelor (boală, necaz), căci crucea suferinții este cale spre mîntuire — că de vom pătimi împreună cu Hristos, de ne vom răstigni cu Hristos — vom și învia și ne vom preamări împreună cu El. Calea crucii este cale spre viața cea nemuritoare și fericită.

De aceea cîntăm în Duminica Sfintei Crucii: „Crucii Tale ne închinăm Hristoase și sfîntă Invierea Ta o lăudăm și o mărim”.

N. M.

† Preotul Virgil Negrea

În sf. biserică din parohia Cîrța, protopopiatul Făgăraș, Duminică, în 20 decembrie 1964, s-a slujit, după Sf. Liturghie, prohodul preotului Virgil Negrea. La sf. slujbă au luat parte: P. C. Nicolae Geangalău, consilier arhiepiscopesc (Sibiu), P. C. Protopop Moise Ionașcu, un număr de 10 preoți, colegi din protopopiatele Făgăraș și Sibiu, soția celui adormit cu cei doi copii, Viorel și Angela, împreună cu nepoții și alte rudeni și cunoscuți, și credincioșii din parohia Cîrța, cărora preotul V. Negrea le-a fost îndrumător sufletesc peste 40 de ani.

Părintele Geangalău în cuvîntul său a spus că-l cunoaște pe părintele Negrea din teologia de la Blaj unde a avut o purtare exemplară. La învățătură a fost printre cei dintii, nizuindu-se să-și facă o pregătire cât mai temeinică pentru misiunea preotească. Tatăl lui a fost preot în Pojorta (Făgăraș). După ce V. Negrea a terminat teologia, s-a căsătorit în 1924 cu tinăra Petronela Bența din Hurez (Făgăraș). A avut doi copii, care sînt căsătoriți. Ca preot și-a împlinit misiunea cu devotament și cu rezultate deosebite.

Părintele protopop Moise Ionașcu elogiază amintirea fostului preot Negrea, care de la 24 august 1924, cînd a fost numit preot în Cîrța, a stat necontenit în mijlocul credincioșilor cu gîndul curat ca să ridice nimbul moral al parohiei la o treaptă cât mai înaltă.

Păr. Ștefan Cherecheș, în numele preoților din protopopiatul Făgăraș arată că fostul preot Negrea era un adevărat coleg și frate și că la conferințele preoțești în cadrul luptei pentru pace avea întotdeauna un cuvînt cumpănit, întărit prin activitatea coresponsătoare.

Păr. Vasile Vasu din Arpașul de Jos amintește că păr. Negrea în toamna anului 1948 la unificarea bisericească a declarat de la bun început că el și credincioșii lui se întorc cu bucurie la Biserica strămoșească, de unde au fost răpiți prin silnicie strămoșii noștri în urmă cu 250 ani.

A vorbit și preotul evanghelic luteran, spunînd că la adresa adormitului în Domnul a auzit numai cuvinte de laudă atît din partea credincioșilor evanghelici luterani cît și din partea credincioșilor ortodocși.

Inhumarea s-a făcut în cimitirul din jurul bisericii, la care a slujit în tot decursul vieții sale de preot.

Odihnească în pace!

N. G.